

DUMINECA

organ de propagandă religioasă și morală
informativ al AGRU-lui din Eparhia Maramureșului

distribuire: Librăria Asociațiunii Sighet, Piața Unirei No. 25

în fiecare Duminică.

Prețul unui exemplar: 1 Leu

Grijile mântești.

Creștinismul a dat sufletului avânt și iubire înflăcărată. În decursul veacurilor însă omul, tot mai robit pământului, a uitat sâmborul spre idei mai înalte și din focul dragostei lui abia a rămas o scânteie acoperită de cenușa grijilor pământești. Aceste griji nu lasă ca focul iubirii în inima omului să ardă cu flacără mare și eternă și atrag sufletul, care vrea să se ridice, iarăși la pământ.

Idealul creștinismului nu este boemul. Creștinii nu trebuie să fie ușuratici, fără grija zilei de mâine, fluturatici, care trăiesc din ce le oferă întâmplare. Dar idealul creștinismului nu poate fi nici Lucullus, nici Petronius care nesocotind sufletul, scânteia dumnezeiască, au avut un adevărat cult pentru partea mai slabă a eului lor.

Idealul etern a creștinismului este Regele nostru, Isus Hristos, care ne spune: „să nu vă grijiți zicând: ce vom mânca, sau ce vom bea, sau cu ce ne vom îmbrăca?”

Căci toate acestea păgânii le caută. Căci știe Tatăl vostru cel ceresc că vă trebuiesc acestea toate.

Deci căutați mai întâiu împărăția lui Dumnezeu și dreptatea lui, și acestea toate se vor adăuga vouă”.

Deci omul n'are, altă cale, decât aceea arătată de Isus Hristos, să caute mai întâiu împărăția lui Dumnezeu.

Evanghelia aici nu face apoligia lenei și a ușurăției. Nu vrea ca să ne îndrume la neîmplinirea datoriilor noastre față de noi înșine și față de familia noastră, ci vrea să ne spună că precum sufletul e partea mai importantă a omului și grija lui este mai importantă decât grija corpului. Evanghelia vrea să știe omul că fără ajutorul lui Dumnezeu toată munca lui e zădarnică și

că Dumnezeu se îngrijește de făptura mâinilor lui.

„Căutați la paserile cerului, că nici nu seamănă, nici nu seceră, nici nu adună în jitnițe, și Tatăl vostru cel ceresc le hrănește pe ele. Au nu sunteți voi mai alesi decât acelea?”

Dară cine din voi grijindu-se poate să-și adăugă statutului său un cot?”

Și de haină ce vă grijiți? Socotiți crinii câmpului cum cresc: nici nu se ostenesc, nici nu torc.

Și zic vouă, că nici Solomon întru toată mărirea nu s'a îmbrăcat ca unul dintre aceștia.

Deci dacă iarba câmpului, care astăzi este și mâine se aruncă în cup-tor, Dumnezeu așa o îmbracă: au nu cu mult mai vărtos pe voi, puțin credincioșilor?”

Deci să nu ne adâncim în cultul trupului nostru, să căutăm mai nainte ce e mai presus decât masa cea mai bogată și îmbrăcămintele cele mai luxoase: împărăția lui Dumnezeu. I. B.

Maria.

Femeia este amalganul virtuților și slăbiciunilor, amestecul înălțimilor vrednice de admirat și al adâncimilor cu greu de priceput. Nu există în istorie mărire, ridicare, unde pe vârful piramidei clădite de acte eroice și succese nu am zări femeia, dar nu există nici confundare, cădere sau stricăciune, unde nu femeia ar fi în ebizurile cele mai înspăimântătoare. „Nu ele au scris sf. Scriptura, Iliada, Ierusalimul eliberat, nu ele au clădit biserica sf. Petru, nu ele au inventat legile algebrei, nu ele au descoperit mașina cu aburi... totuși ele au format caracterele de bărbați și femei” — așa scrie de Maistre. În mâna lor este inima bărbatului, sufletul copiilor, familia, națiunea, valoarea și viitorul omenirii. Femei, mai de mult cavalereste stimate și umilite până la noroiul pământului, a căror soarte e plină de jertfă și suferințe, priviți la Maria, mântuitoarea și pilda voastră de urmat.

Femei de azi, care bărbătește vă osteniți, bărbătește vă luptați pe arena vieții, vă bateți cu tărie, cu hotărâre, cu dreptate, pentru pâinea pentru familie, pentru binele comun și pentru mărire, auziți: Maria este podoaba cerului, gloria pământului, cap'dopera lui Dumnezeu, după Isus modelul nostru și intermediara noastră la Dumnezeu.

1. In Paradis a răsunat pe-

deapsa dumnezeiască și făgăduința dumnezeiască. Satana a disprețuit femeia slabă... și Dumnezeu a făcut judecată asupra lui. Nu crede, că ai biruit, minciuna ta nu-ți va fi de folos! Printr'o femeie slabă ai voit să nefericești neamul omenesc, eu printr'o femeie te voi rușina!

Și apoi a venit timpul așteptării! Cu dor doreau patriarhii să vadă ziua, când pe firmamentul credinței lor vor zări soarele dreptății, Hristos, Dumnezeul nostru. Din gura lor secată de febra așteptării a zburat cătră cer rugăciunea caldă: Rorate coeli, rouați ceruri...! Dar inaintea Soarelui strălucitor iată la răsărit Steaua dimineții... *Maica Preacurată.*

O păreche bătrână, Ioachim Ane, a devenit într'o zi foarte fericită, Dumnezeu a ascultat ruga lor, le-a dăruit o copilă. Nazaretul Galileei păgâne s'a împodobit cu o floare strălucitoare. În căsuța sfântă cei doi bătrâni sunt bucuroși, că Dumnezeu le-a luat ocară. În scutecele-i curate zimbește micuța ingerească. Se bucură ingerii. Se bucură întreaga sta Treime: opera mare a mântuirii a început. Numai Satana tremură, pentru că îl neliniștește viziunea Concepției Neprihănite, vede muierea puternică, despre care deja în Paradis a auzit.

Copila crește în nevinovăție drăgălașă, apoi e dusă în biserică, unde se roagă, lucrează și învață. Invață despre făgăduințele lui Dumnezeu adresate cătră poporul ales și cătră omenirea întreagă, despre marele Mântuitor, pe care l-a rugat:

Doamne, alungă norii și vino, eliberează pe servii și servitoarele tale.

Dar odată a sosit ceasul. Fericita sta Treime vrea să ne fericească. A sunat ora mântuirii și Cuvântul trup s'a făcut, cuvântul Mariei: iată serva lui Dumnezeu, fie mie pe cum dorești, ea a devenit Mama lui Dumnezeu și a noastră, și-a ales loc în apropierea tronului lui Dumnezeu, înainte de sfinți și de ingeri. Mai înainte însă a devenit modelul vergurilor și mărturisitorilor, învățătoarea apostolilor și evangeliștilor, regina martirilor.

Apoi a venit pe lume Fiul lui Dumnezeu, care Trupul și l-a luat din trupul Mariei și sângele Mariei a curs în sângele Lui, a cărui inimă timp de 9 luni a bătut împreună cu inima ei într'o nesfârșită legătură de maternitate fericită. Maria îl poartă în brațele ei, cu lapte isvorit din sinul ei îl nutrește, cu sărutu-i virgin îl alintează, până-când, în ceruri ingerii cântă: Mărire întru cei de sus lui Dumnezeu... iar deasupra peșterii zi și noapte strălucește steaua lui Iacob.

Apoi Irod îl căuta pe prunc și curge șiroaie sângele a 40.000 de copii nevinovați: Strigăt și plânset mare, Rachila își plânge copiii, căci nui mai are. Și Maria aleargă, fuge, în pământ străin, în exil și se așază la umbra piramidelor Egiptului, până la moartea lui Irod. Aici și mai târziu în Nazaret, în casa Mariei zilele au trecut în liniște. Cine a auzit primele încercări drăgălașe ale lui Isus de a scoate

o vorbă, cine s'a bucurat de primii Lui pași, cine a auzit cuvântul de vrajă: Mamă, cine i-a împreunat prima oară mâinile spre rugăciune, cine l-a învățat a se ruga, a scrie și citi, cine i-a descoperit adâncimile Scripturii, cine l-a învățat să fie atât de drăguț, ca pe toți cari L-au cunoscut să-i răpească? Aceea femeie simplă, logodnica dulgherului, care a tors și a țesut, a spălat și a făcut curățenie în casă, și a purtat din zi în zi pe umerele-i fragezi ulciorul greu la fântâna din Nazaret... Cât de mândră a trebuit apoi să fie ea, când și-a văzut copilul de 12 ani discutând cu bătrânii și farizeii Israelului!

Apoi Isus a devenit bărbat! Sf. Iosif și-a dat sufletul în brațele Lui și ale Mariei. Și i-a rămas bun dela mama Lui bună. Trupul îi este acoperit cu aceea haină necusută, pe care o poartă timp de trei ani, asupra căreia la moartea Lui au aruncat sorți: pânza hainei este torsul și țesutul Mariei.

Inarmat cu sărutul Mamei pleacă să cucerească lumea. Vindecă pe cei bolnavi, îi învață, cu pâine îi nutrește, alege apostoli și trimite învățacei la muncă. Inima Lui blândă și umilită răpește poporul, vocea-i frumoasă—cum ureche de om încă n'a auzit—ca și un cântec ceresc străbate sufletele. Numai o mână ar trebui să întindă după coroana împărătească... Dar Maria nu găsește liniște în Nazaret, împreună cu toate neamurile pleacă, să asculte cuvintele dumnezeiescului său Fi. Și se aude glasul de preamă-

rire al unei femei: fericit e sânul care te-a purtat! Tu sărmană evreică, care cu priviri invidioase priveai la Maria, ai priceput tu, că prima ești între aceia, între cari se împlinesc cuvintele Mariei: iată, de acum mă vor ferici toate neamurile?

Dar norii se adună! Pe cine iubeste Domnul, îl cercă! și Maria devine regina martirilor! Impreună pătimește cu Isus până la cruce, cu durerea încăpățanată a femeii suferă până la capăt. Merge cu convoiul, se întâlnește cu Fiul său. Convoiul se oprește, se aud loviturile de ciocan... au de ruga Fiului său... Stă, maica durerilor... Un soldat odată impunge și deodată două inimi sunt străpunse: a lui Isus și a Mariei!

Fiul ei moribund își îndreptază privirile la ea. Vergura ajunge în grija sf. Ioan, modelului

de feciorie. După înviere prima oară Isus ei se arată. La înălțarea la cer ruga ei grăbește venirea sf. Spirit. Devine podoba comunităților creștinești din Efez și Ierusalim, educătoarea femeilor și mamelor, îngrijitoarea săracilor, învățătoarea evangeliștilor și mai ales a sf. Luca, maica iubitoare a apostolilor. Zilnic se cuminecă.

Isaia prorocul a prorocit despre Isus: mormântul Lui va fi glorios; nici trupul Mariei n'a văzut stricăciune. A murit ca toți oamenii, au înmormântat-o, dar sf. Toma în mormântul ei numai trandafiri binemiroșitoare găsește. Nu s'a putut strica chivotul celui Preainalt, care L-a născut pe Hristos, pe care păcatul strămoșesc nu l-a atins, ci a fost ridicat la cerul înalt.

Fericiți vom fi, dacă vom putea privi pe buna noastră maică în mărirea sa!

Căutați Impărăția lui Dumnezeu.

Scopul nostru pe acest pământ este ca să cunoaștem pe Dumnezeu, pe El să-l iubim, Lui să-i servim și prin aceasta să fim fericiți, ca să dobândim împărăția Cerurilor. În evanghelia Duminecii de azi, Isus ne face atenți la aceasta, prin cuvintele: „Nu vă îngrijiți zicând: ce vom mânca sau ce vom bea, sau cu ce ne vom îmbrăca? Ci căutați mai întâiu împărăția lui Dumnezeu și dreptatea Lui și toate celelalte se vor adauga vouă” (Matei 6, 31—33).

Azi, ca și ieri, omenirea nu caută împărăția lui Dumnezeu, ci împărăția lumii acesteia. Dela mic până la mare, toți sunt preocupați de altceva decât de căutarea împărăției lui Dumnezeu. Unii caută în lumea aceasta bogăția. Alții—plăcerile și păcatele, iar alții mărirea și onoarea. Câtă naivitate! Bogățiile acestei lumii sunt mâncate de molii și rugină sau furate de furi, sunt ca și grămezile de nisip pe care le fac copiii în mijlocul drumului când se joacă: roata unui car le distruge toată munca lor inutilă. Ce

duce omul din toate aceste bogății atunci când vrând nevrând trebuie să le schimbe cu simplitatea înfiorătoare a mormântului? Ce prețuiesc aceste bogății mai ales atunci când sunt realizate pe căi nepermise? Prețul lor e osândirea sufletului.

Plăcerile și păcatele? Întrebați—nu pe proși sau pe credincioși—ci pe atești, care este răsplata plăcerilor și-a virtuților? Iar dacă răspunsul lor nu vă va mulțumi, mergeți la spitale, căsile de nebuni, cutreierați câteva străzi la orașe și veți întâlni peste tot ruinele păcatelor. E tot ce omenirea are mai respingător și mai tragic în joshnicia ei. Iar dacă la acest tablou desgustător al realității vei adăuga pedeapsa, incomparabilă cu nimic din durerile acestei lumi, a Judecătorului celui Drept, vei avea o icoană clară a rezultatului dezastruos pentru trup și suflet a plăcerilor vremelnice și joshnice.

Mărirea și onoarea acestei lumi deasemenea sunt des căutate de oameni: Aproape totdeauna ele sunt obținute prin mijloace cu totul condamnable. Mărirea și onoarea acestei lumi sunt însă ca și roua de pe flori care sclipește ca argintul când răsare soarele, dar tot atât de repede dispăre când soarele se înalță mai sus. Ce folos ca o viață întreagă să fii îmbrăcat numai în aur și diamante, mii de capete să ți se plece, toți să tremure în fața ta, toți să te admire sau să te respecte și să se teamă de tine, ca apoi să fii mâncarea vermilor și dobânda diabolilor în locul cel de veci.

Bogăția lumii acesteia e vremelnică și trecătoare.

Plăcerile lumii acesteia sunt păgubitoare pentru suflet și dezastruoase pentru trup.

Mărirea și onoarea lumii acesteia sunt deșarte și înșelătoare.

În locul acestora, să căutăm :

Bogăția Împărăției lui Dumnezeu care este singură și veșnică : *Fericirea*—plăcerile lumii viitoare, dacă se poate spune așa—cari sunt sublime pentru suflet și folositoare trupului. Aceste plăceri sunt virtuțile diametral opuse plăcerilor trupesti. Prin ele trupul se desparte de către noroiul pământului, iar sufletul se unește cu Dumnezeu; *Mărirea și onoarea* lui Dumnezeu cari sunt eterne, sfinte și adevărate.

A căuta altceva decât împărăția lui Dumnezeu însemnează sau prostie sau nebunie : prostie pentru cei ce încă nu știu să aleagă între lumea aceasta și cea viitoare ; nebunie pentru cei ce știind și cunoscând deșertăciunea uneia și strălucirea veșnică a celeilalte, o preferă totuși pe cea dintâiu în locul celei ce urmează dincolo de mormânt.

Calea spre împărăția lui Dumnezeu ne e deschisă tuturor. Atârnă de noi. Mijloacele ne sunt puse la îndemână. Acela va intra în împărăția cerurilor care va face voia lui Dumnezeu. Una dintre fericiri spune : Fericii cei săraci cu spiritul, că acelora este împărăția cerurilor. Deci trebuie să te lapezi de lume, de făpturi, de tine însuși ca să poți intra

în împărăția cerurilor. „Cei cari nu sunt desbrăcați de cele lumești sunt isgoniți din aceasta împărăție” (Fr. Mauriac — *Viața lui Isus*). „Acea cari se vor mărturisi săraci și vor pătimi ca să dobândească acea bogăție adevărată care-i desăvârșirea, vor ajunge sfinți ca Dumnezeu și a lor va fi Împărăția Cerurilor ; pe câtă vreme cei ce nu vor simți mirosul greu al murdăriei adunată sub nasul lor, nu vor putea intra în Împărăție” (G. Pappini — *Viața lui Isus*). Iar Sfântul Augustin spune : „La împărăția lui Dumnezeu nu mărirea lumii, nici belsugul bogățiilor, nici noblețea sângelui, nici știința, nici înțelepciunea, darul vorbirii ne conduc pe noi, ci numai darul lui Dumnezeu și virtuțile faptelor noastre bune”. Toate aceste avându-le, suntem pe cale spre Împărăția lui Dumnezeu. Pentru a o putea dobândi se mai cere acea „perseverență în bine” de care se vorbește în „Fecioara înțeleaptă” și pe care sfânta scriptură o numește silă : „Împărăția lui Dumnezeu silă cere și numai cei ce se silesc o vor afla pe ea”.

Nu căutați deci bogăția și plăcerile acestei lumi. „Căutați la păsările cerului, că nici seamănă, nici seceră, nici adună în grânare și Tatăl cel Ceresc le nutrește”. Nu căutați mărirea și podoaba acestei lumi. „Priviți crinii câmpului cum cresc, ei nu se ostenesc, nici torc” — dar — „nici Solomon în toată mărirea sa nu s'a îmbrăcat ca unul din aceștia”. Și

oare cu ce poți asemăna împărăția lui Dumnezeu. „Spune, suferite al meu, tu poți înțelege și dorii pe Dumnezeuul tău; de ce atunci să te mulțumești cu mai puțin? Tu poți pretinde venicia; de ce să te mulțumești cu lucruri de câteva clipe? Suflete, tu ești făcut pentru Dumnezeu, nenorocire fie dacă te mulțumești cu mai puțin decât Dumnezeu” (Sf. Francisc de Sales — Indrumarea la viața evlavioasă).

Oamenii trebuie să înțeleagă că deplina fericire, plăcere și mirare se află la Dumnezeu. Sfântul Augustin zicea: „Neliinit este sufletul meu, până nu și va afla odihna întru Tine, Doamne”.

Firea noastră încă e astfel făcută. Sfântul Francisc de Sales zicea că „inima noastră sărăcă, alergând spre fapăturile onenești, crede că va putea așa fel să-și potolească dorințele ei îndată ce și-a ajuns însă țina, vede că trebuie s'o ia de la început și că nimic n'o poate mulțumi, de oarece Dumnezeu nu vrea ca inima noastră să-și găsească vre-un loc unde să se poată odihni, ca și pombița plecată din Corabia lui Noe, pentruca negăsindu-și alundeva odihna să se întoarcă iarăși la Dumnezeuul ei, de la care a pornit”.

Gândindu-se la Împărăția lui Dumnezeu, Sfântul Afonso de Liguori exclama: O ceriu! O ceriu! Când te voi vedea față la față, o Doamne când mă voi ui cu tine fără teama de-a te mai pierde? Iar fericitul Toma Kempis: „O locaș fericit al ce-

tății cerești. O zi strălucită a veșniciei, pe care noaptea nu o întunecă, ci adevărul cel prea înalt o luminează cu razele sale; zi totdeauna veselă, totdeauna sigură, care niciodată nu se schimbă”. (Imitațiunea lui Hristos).

Deviza zilei de azi este sau trebuie să fie pentru toți și pretutindeni: „Căutați Împărăția lui Dumnezeu și toate celelate se vor adauge vouă”.

Ion Pușcașiu

Secretul fericirii.

— Reflexii —

„Feriți cei prigoniți pentru dreptate, căci acela este împărăția cerurilor”. Mateiu, 5, 10.

I. Oare cum se face că tu, omule găsești viața atât de penibilă și plictisitoare? Răspunsul nu e prea greu de aflat; este așa pentru că dorești mai multe lucruri pe cari nu le poți avea, și pentru că ai o aversiune față de starea în care te afli. Tu nu vrei să fii nici sărac, nici bolnav, nici disprețuit, iar când te ajung acestea, cazii în disperare, căci tu vrei să fii totdeauna sănătos, bogat și cinstit, dacă acestea-ți lipsesc, ești trist și nefericit.

O, dacă ai ști să suferi încercările vieții și să nu dorești ceia ce n'ai, atunci ai fi cu adevărat fericit. „Deși nefericiți în ochii lumii, sfinții n'au putut fi decât fericiți în ceruri”. Silvan.

II. Unde trebuie mai mare fericire în această viață decât promisiunea vieții viitoare? Acei cari sufer, au această promisiune, căci Domnul Isus Hristos i-a asigurați că ei vor fi consoțați în ceruri. Din contră acelaș Mântuitor, condamnă pe bogatul cel rău și nemilos, care, departe de-a suferi, se bucură de tot felul de bunuri în această lume. Fericirii vremii acesteia, luați seamă, căci fericirea noastră pământească este prevestirea tristă, a răului veșnic ce vă așteaptă!

III. Isus Hristos a venit în lume pentru ca să ne învețe secretul fericirii, atât pentru viața aceasta cât și pentru viața de dincolo. În acest scop, El ne recomandă, prin glasul evangheliștilor și apostolilor, să iubim suferința. Sfinții, l-au ascultat și imitat, trăind, — prin acesta — foarte mulțumiți în mijlocul tuturor necazurilor acestei lumi. Dealtfel, este o condiție esențială pentru fericirea veșnică de a fi între necazuri și dureri aici pe pământ, după cum ne spune așa de lămurit, Sf. Ieromiu: „voi sunteți în greșală, frații mei, dacă vreți să vă bucurați în lumea aceasta și să trăiți, mai târziu, cu Isus în ceruri”.

(După Jean Et. Grasser).

Petru Bologa.

POȘTA ADM Abonamente achitate:
Pr. Eftimiu Pandrea Satu-Mare 100 Lei,
Dr. Iosif Pop Săn-Job 100 Lei. Dr. Vasile Kindriș, Sighet 200 Lei.

Pentru comitet răspunde: Titu Berinde

Cronica săptămânii.

În ziua de 5 Iulie Duminecă — Lisabona, capitala Portugaliei a fost martora unui atentat odios. Premierul Salasar mergea la capela din casa unui prieten, ca să asculte sfânta Liturgie. În drumul său a fost întâmpinat de niște oameni, cari au aruncat mai multe bombe asupra lui. Salasar a scăpat nevătămat, numai geamurile casei din jurul atentatului sau spart. Providența dumnezeiască l-a apărut pe acela, care mergea să-și îndeplinească datoria de creștin. Până când cavalerii, întunecului și uciderii vor mai putea arunca bombe în calea adevăraților creștini... ?

Moartea generalului Tuchacsevsky, judecat la moarte de Stalin, este mărturia, că războiul sălbatec, necruțător dus de douăzeci de ani împotriva creștinței în Rusia, n'a putut să steargă ideea veșniciei nici din sufletul acelor, cari în timpul acestor douăzeci de ani s'au scaldat în toate bunătățile pământestii. Așa Tuchacsevsky în fața armelor întinse spre el a strigat: spuneți lui Stalin că pentru el nu sunt gloanțe rezervate, nici mormânt nu va avea. *Mai repede — decât cugețelă el — ne vom întâlni în cealaltă lume. Fraților, trageți!*

Dacă în ceasul morții un mare propovăduitor bolșevic a vorbit așa, ce poate să fie în sufletul acelor milioane și milioane, — ce dor după liniștea și fericirea veșniciei — cărora sub teroarea bolșevismului numai de mizerie și suferințe li s'a făcut parte!

Congresul Eparhial al Agru-lui.

Se convoacă congresul Agru-lui din Eparhia Maramureșului pentru ziua de 18 Iulie 1937 în Dragomirești—Maramureș.

Congresul va fi prezidat de Excelența Sa Dr. Alexandru Rusu episcop.

Programul congresului:

17 Iulie—Sâmbătă—la orele 16 ședința comitetului la casa parohială, la orele 18 Primirea Exc. Sale Episcopului. Vecernie cu predică. La orele 20 masă comună.

18 Iulie — Duminecă — la orele 7 Utrenie, la orele 7:45 sf. Liturgie, la orele 8:30 Liturgie arhieriască cu predică. Cuminecări, la orele 11:30 Procesiune euharistică la biserică cea veche, la orele 12:30 Ședință festivă. Recepție, apoi masă comună, la 17 Paraclis, la orele 18 concert regilios în biserică, la orele 20 masă comună, la orele 21:30 Festival.

Pentru incuarteruire și masă a se adresa la oficiul parohial.

Calendar săptămânal.

11—17 Iulie 1937.

11. Dumineca III-a d. Rusalii
ap. Rom. 5, 1. Evg. Mat. 6, 22
M. Eufemia
12. Luni M. Proclu
13. Marți Arh. Gavril
14. Mercuri Ap. Achila
15. Joi M. Ciric și Julita
16. Vineri M. Atinogen
17. Sâmbătă M. Marina † 270

„Indreptați fiind dară prin credință, pace avem către Dumnezeu prin Domnul nostru Isus Cristos, prin carele și apropiere am avut prin credință la acest dar, în care stăm, și ne lăudăm întru nădejdea mării lui Dumnezeu.

Și nu numai, ci ne și lăudăm întru năcazii, știind că năcazul răbdare lucrează, iară răbdarea încercare, iară încercarea nădejde, iară nădejdea nu se rușinează, pentru că dragostea lui Dumnezeu sa vărsat întru inimile noastre prin Spiritul Sfânt, carele s'a dat nouă”.

Rom. c. 5. v. 1—5.

